
Nr. 147 voor Jet

Afgelopen zondag de marathon in Diever (haar 147e (ULTRA)MARATHON). Na het ongekend snelle en goede herstel van de Sallandtrail reed ik met Petra naar Diever. Petra wilde het toch proberen ondanks haar blessure (rug, bil, bovenbenen, stijfheid). De eerste 10 km liepen we veel te snel. We leren het nooit!!! Het leek ook wel of we aan het pacen waren want we hadden een grote groep achter ons. We liepen 11 km per uur! Na de 10 km zijn we gaan zakken met het tempo. Het was prachtig weer en de eerste km hadden we de wind in de rug dus we wisten dat we het nog zwaarder zouden krijgen want we moesten immers terug met de wind tegen! Het was een mooi stuk parcours, de hei, de vennen, de schapen met de lammetjes, de ooievaars op het nest en natuurlijk de zon! Wat een luxe en een cadeau om te lopen toch!!!!

Na de 25 km kreeg Petra het moeilijk en door haar blessure/stijfheid ging tempo naar beneden. Bij de post van de 33 km zei ze tegen mij dat ik maar moest gaan want ik had nog zoveel over. Ik had haar 3 km uit de wind gehouden, want die was er zeker wel! Volgens mij was mijn tijd toen 3.11. Ik dacht stiekem... zou de 4 uur nog haalbaar zijn!!! (weer even de strijd wat is belangrijk: gaan of bij Petra blijven...)

Ik ben toch gaan lopen en heb er wat ingehaald, heerlijk gelopen en eindtijd 3.55.58! Dus coach de laatste 9 km in 45 minuten!!!!!! Waar haal ik het vandaan...??

Natuurlijk super tevreden, maar toch, als je samen loopt is het niet fijn als je maatje het moeilijk heeft. Ik besef dat het ook vaak andersom is geweest, dat Petra makkelijk liep en ik er maar achteraan "sjokte"! Ik ben dan toch trots dat ze doorzet en binnenkomt op 4.05 uur...

Ik hoorde dat ik 3e dame was. Het belangrijkste voor mij is dat ik lekker loop ook al word ik laatste. De eerste 3 dames zijn er wel 3 die allen de 75 km in de benen hebben van de Sallandtrail.